

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 23.375 van 20 februari 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X
tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 17 december 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 december 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.-C. FRERE, die loco advocaat N. BIKKEMBERGS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, verklarende Iraakse staatsburger van Koerdische origine te zijn en afkomstig van Kirkuk, vroeg een eerste keer asiel aan bij de Belgische autoriteiten op 26 februari 2007. U zou tot 1993 in Kirkuk hebben gewoond. Dat jaar zou u verdreven zijn naar Sulaymaniya. Na de val van het Ba'th-regime, zou u, op vraag van het wijkcomité in Sulaymaniya en een PUK-verantwoordelijke, naar Kirkuk zijn teruggekeerd. Daar zou u samen met uw broer een alcoholwinkel hebben geopend. Omwille van deze zaak kregen u en uw broer in januari 2007 twee dreigbrieven. Diezelfde maand nog zou uw broer vermoord zijn. Daarop zou u Irak hebben verlaten. In het kader van uw eerste asielaanvraag werd u op 15 april 2008 door de Commissaris-generaal de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. U diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (verder RVV) die u op 2 juli 2008 eveneens de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus weigerde. Op 14 juli 2008 vroeg u voor de tweede keer de status van vluchteling aan bij de Belgische autoriteiten. U zou niet zijn teruggekeerd naar Irak. Als nieuw element haalt u aan dat u over een document beschikt, met name een attest van de politie van Domiz dat aantoonde dat u wel degelijk in Kirkuk woonde en er problemen had. Daarnaast legt u een proces-verbaal van de Belgische politie voor.

Hierin staan uw verklaringen neergeschreven over bedreigingen die u hier in België zou hebben gekregen van enkele Marokkaanse mannen. Ze zouden u bedreigen omdat u naar de zus van één van hen had gekeken. Voor het overige haalt u geen nieuwe elementen aan.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat de Commissaris-generaal inzake uw eerste asielaanvraag op 15 april 2008 de beslissing nam om u de status van vluchteling en de status van subsidiaire bescherming te weigeren en dit op basis van bedrieglijke verklaringen aangaande uw afkomst uit Kirkuk in Centraal-Irak en het weinig aannemelijk karakter van de door u ingeroepen feiten. De RVV weigerde u op 2 juli 2008 eveneens de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus.

Met betrekking tot uw tweede asielaanvraag legt u als enig nieuw element (CGVS, p. 3 & 5) een attest neer, uitgegeven door de politie van Domiz (CGVS, groene map, stuk 1 & CGVS, p. 3-4). U stelde dat u het neergelegde origineel per post heeft gehad via uw oom (CGVS, p. 4). Met betrekking tot die nieuwe element dient echter te worden opgemerkt dat het louter neerleggen van een dergelijk attest niet van die aard is om de appreciatie van uw eerste asielaanvraag te wijzigen. Eerst en vooral dient met betrekking tot het neergelegde document te worden opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie in bijlage aan het administratief dossier werd toegevoegd (blauwe map, stuk 1), blijkt dat de stempel op het desbetreffende document een kleurenkopie is. Dit is weinig aannemelijk voor een officieel document dat zou zijn uitgereikt door de politie van Domiz. Hierdoor rijzen er twijfels over het authentiek karakter van het desbetreffende document. Dat uw oom u dit document bezorgd zou hebben nadat u ernaar gevraagd had, maar dat u er verder niets over weet (CGVS, p. 4 & 6), wijzigt niets aan de hogervermelde twijfels aangaande de authenticiteit van het document. Bovendien dient met betrekking tot de twijfels aangaande het authentieke karakter van het door u neergelegde document nog te worden opgemerkt dat uit het administratief dossier van uw eerste asielaanvraag, waarvan de desbetreffende stukken in bijlage aan het administratief dossier van uw tweede asielaanvraag werden toegevoegd (blauwe map, stuk 2), blijkt dat u zich tijdens die eerste asielaanvraag bediende van een valse identiteitskaart waardoor uw ware identiteit niet kan worden vastgesteld en er aldus niet gesteld kan worden dat u werkelijk de persoon zou zijn die wordt vermeld in het door u neergelegde attest. Bijgevolg kan niet worden gesteld dat dit document van die aard is dat het de appreciatie van uw eerste asielaanvraag, in positieve zin kan ombuigen.

De kopie van het PV van de Politiezone HANO (Hamont-Achel Neerpelt Overpelt) slaat op feiten die in België plaatsvonden en vallen derhalve buiten het bestek van uw asielaanvraag.

Uit wat voorafgaat dient te worden vastgesteld dat u er, op basis van de nieuwe elementen voor uw tweede asielaanvraag, niet in bent geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van art. 1, par. A, lid 2, van de Conventie van Genève van 28 juli 1951. Evenmin bent u erin geslaagd een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken. Zoals gesteld in het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 2 juli 2008, kan redelijkerwijs worden aangenomen dat u in Noord-Irak kan verblijven. U verklaart immers van 1993 tot 2004 in Sulaymaniya, Noord-Irak te hebben gewoond. Bovendien haalt u geen elementen aan waaruit kan worden geconcludeerd dat u niet in die regio kan verblijven. Uit een analyse van de situatie in Irak blijkt dat er op dit ogenblik in Noord-Irak geen reëel risico van ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet bestaat. Zoals blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan u een kopie in het administratief dossier aantreft, is de situatie op dit ogenblik niet van die aard dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van veralgemeend, willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Toronto-Vancouver, Butterworths, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht en de redelijkheidsplicht, zijnde een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Hij stelt dat de weigering van het subsidiaire beschermingsstatuut slechts werd gestaafd met de reden dat redelijkerwijs kan worden aangenomen dat hij in Noord-Irak kan verblijven. Verzoeker stelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (verder: CGVS) ervan uitgaat dat hij afkomstig is van Kirkuk en daar altijd gewoond heeft. Het CGVS gaat er tevens van uit dat hij van 1993 tot 2004 in Suleymaniya gewoond heeft.

Verzoeker wijst erop dat in de overige dossiers aan de personen afkomstig van Kirkuk wel een subsidair beschermingsstatuut worden toegekend, hetgeen tevens blijkt uit websites zoals www.vreemdelingenrecht.be, waarin het beleid van de overheid wordt aangeduid, volgens hetwelk aan personen uit Centraal-Irak een subsidair beschermingsstatuut dient te worden toegekend. Volgens verzoeker dient dan ook te worden geconcludeerd dat algemeen aanvaard wordt dat personen van Koerdische origine, afkomstig van Kirkuk, niet welkom zijn in Noord-Irak en zich daar niet kunnen vestigen.

In acht genomen dat hij afkomstig is van Kirkuk en van Koerdische origine is, zou het CGVS als zorgvuldige en redelijke overheid niet kunnen beslissen dat verzoeker zich in Noord-Irak kon vestigen.

Dat hij van 1993 tot 2004 in Noord-Irak heeft gewoond kan aan het voorgaande niets wijzigen. De Koerden afkomstig van Kirkuk werden door de Noord-Irakezen gedwongen zich terug te vestigen in Kirkuk teneinde Kirkuk bij een onafhankelijke Koerdische staat te kunnen inlijven. Verzoeker wenst op te merken dat hij gedurende meer dan tien jaar in Noord-Irak woonde en daar een leven had uitgebouwd. Hij was op de hoogte van het gevaar in Kirkuk en is niet vrijwillig terug verhuisd naar Kirkuk. Volgens verzoeker behoort het tot de algemene informatie en kennis van de dossierbehandelaar dat hij niet in Noord-Irak kan blijven.

Op 19 januari 2009 brengt verzoeker een document bij van de politie van Domiz.

3.2.1. Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen argumenten bij omtrent de vluchtelingenstatus.

Tijdens zijn eerste asielaanvraag werd geoordeeld dat zijn geloofwaardigheid wordt ondergraven doordat (i) hij zich bedient van een vals identiteitsdocument (ii) de stempels op de overlijdensakte van zijn broer werden gemanipuleerd (iii) de bewijswaarde van Iraakse documenten relatief is (iv) de geloofwaardigheid van zijn terugkeer naar Kirkuk en zijn recent verblijf in Kirkuk wordt ondergraven door zijn gebrekkige kennis omtrent de actuele situatie aldaar (v) hij geen begin van bewijs bijbrengt omtrent zijn mede-eigenaarschap van de alcoholwinkel (vi) verzoeker zeer weinig informatie kon aanbrengen met betrekking tot de winkel zelf (vii) hij tevens tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent de dood van zijn broer, de plaats waar verzoeker zich op dat moment bevond en de bijgebrachte dreigbrieven (administratief dossier, map eerste aanvraag, stuk 2). Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 13.583 van 2 juli 2008.

Verzoeker baseert zijn tweede asielaanvraag volledig op de asielmotieven aan de grondslag van zijn eerste asielaanvraag (administratief dossier, map tweede aanvraag, stuk 5-6).

Ter staving brengt verzoeker attest bij van de politie van Domiz, uitgereikt op 17 juli 2008. Verzoeker weerlegt de bestreden beslissing niet waar deze met recht stelt dat uit de informatie in het dossier blijkt dat de stempel op het betreffende document een kleurenkopie is, hetgeen weinig aannemelijk is voor een officieel document, zodat er twijfels rijzen omtrent de authenticiteit.

Dient tevens te worden opgemerkt dat het attest van de politie melding maakt van het feit dat verzoeker in 2004 twee maal werd bedreigd door de terroristische groepering "Omella" omdat hij een alcoholwinkel heeft (ibid., stuk 3, p.3), terwijl hijzelf verklaarde dat zij slechts begonnen met de drankhandel in 2005 en hij beide dreigbrieven ontving in januari 2007, waarbij hij tevens aangaf dat dit het begin was van zijn problemen (administratief dossier, map eerste aanvraag, stuk 3, p.4-5).

Dit klemt des te meer daar de inhoud van het attest evenmin kan worden gerijmd met verzoekers verklaringen waar hij uitdrukkelijk ontkende dat hij een klacht indiende bij de politie in verband met de bedreigingen. Tevens verklaarde hij, wanneer hem in het kader van de vraag of de politie de dood van zijn broer onderzocht erop werd gewezen dat ze toch de dreigbrieven hadden: *"Ja, maar het zou toch geen verschil meer maken"*. Vervolgens werd hem gevraagd of hij dan niet wilde dat zijn broer niet nutteloos zou zijn gestorven: *"We vreesden die groepering, durfden niet meer ondernemen (...)"* (administratief dossier, map eerste aanvraag, stuk 3, p.5, 19).

Derhalve vermag het bijgebrachte attest geenszins de tijdens de eerste asielaanvraag gedane vaststellingen te ontkrachten.

Wat betreft het op 19 januari 2009 bijgebrachte attest, dient te worden opgemerkt dat dit niet vergezeld is van een voor eensluidend verklaarde vertaling, zodat het overeenkomstig artikel 8 PR RvV niet in aanmerking wordt genomen.

Wat betreft de bijgebrachte kopie van het PV van de Politiezone HANO (Hamont-Achel Neerpelt Overpelt) stelt de bestreden beslissing terecht dat dit slaat op feiten die in België plaatsvonden en derhalve buiten het bestek van verzoekers asielaanvraag vallen.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat in hoofde van verzoeker is voldaan aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

3.2.2. Verzoeker beperkt zich er in de onderhavige procedure toe met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus zijn reeds tijdens de eerste asielaanvraag geuite bewering te herhalen dat hij van de Noord-Irakezen zich in Kirkuk diende te vestigen (administratief dossier, map eerste aanvraag, stuk 3, p.20), doch hij brengt geen elementen bij om deze bewering te staven.

In het voormelde arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd geoordeeld dat van verzoeker, die verklaart van 1993 tot 2004 in Suleymaniya te hebben gewoond, redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij overeenkomstig artikel 48/5, §3 van de voormelde wet van 15 december 1980, in dat deel van het land verblijft aangezien uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat er aldaar geen sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig of veralgemeend geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Verzoeker brengt geen concrete elementen bij die afbreuk kunnen doen aan deze vaststellingen. Zijn algemene verwijzing naar andere dossiers en andere mensen die afkomstig zijn van Kirkuk is niet dienstig, daar iedere vraag tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus individueel wordt beoordeeld.

Derhalve dient de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker, de ongeloofwaardigheid van zijn relaas mede in acht genomen, te worden ontzegd.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt het CGVS de verplichting op om de beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat het CGVS gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoeker werd gehoord en de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De Commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze

beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing (RvS 20 september 1999, nr. 82.301; RvS 18 april 1997, nr. 65.919). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing, blijkens het voormelde, geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 20 februari 2009 door:

dhr. W. MULS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
---------------	--

dhr. R. SANEN,	toegevoegd griffier.
----------------	----------------------

De griffier,

De voorzitter,

R. SANEN.

W. MULS.